

ד. 1) "וימחר משה ויקוד ארצה וישתחו", מדוע משה השתחוה? 2) מי הוא "הרודה את יצרו", ומי הוא "המתגבר על יצרו", ומה נאמר עליהם?
3) מה עונשה של עיר הנדחת? ומה הם התנאים כדי להחשיבה עיר הנדחת לעונשה בעונש זה?

ה. 1) כיצד דנים את אנשי עיר הנדחת (פרט)? 2) מה דין הנכסים של אנשי עיר הנדחת (פרט), ומנלן? 3) "ואת כל שללה תקבוץ אל תוך רחובה", מהו רחוב? ומה הדין היבא דאין לה רחוב, או היה רחובה חוצה לה?

ו. 1) קדשים שבעיר הנדחת, מה דינם (פרט), ומדוע? 2) מה דין תרומה שבעיר הנדחת, ובאיזה אופן מיירי, ומדוע? 3) מה נאמר על מעשר שני של עיר הנדחת, ובאיזה אופן מיירי?

ז. 1) האם שרי לעשות גנות ופרדסים מעיר הנדחת, ובמאי תליא האי מילתא? 2) מה דין אילנות של עיר הנדחת, ומנלן? 3) מה היה עונשו של "חיאל בית האלי", ומפני מה נענש, ואמאי נקרא בשם זה?

ח. 1) כיצד מנע אליהו את המטר בימי אחאב, ומדוע עשה זאת? וכיצד לבסוף ירד מטר? 2) כיצד כינה ר' יוסי את אליהו, ומדוע? 3) אימתי יש חרון אף בעולם? וכיצד נדרש הפסוק "כי מפני הרעה נאסף הצדיק"?

מסכת מכות

ט. 1) עדים שהעידו על כהן שהוא בן גרושה וחלוצה, האם אפשר לקיים בהן דין כאשר זמם, ומדוע? והאם יש בעדות זו חסרון של "עדות שאי אתה יכול להזימה"? 2) כיצד עדים יכולים לחייב גלות? ומה הדין אם הוזמו בהאי עדות, ומדוע? 3) מה דינם של זוממי בת כהן, ומנלן? והאם באופן שלא העידו על הבעל דינם שונה, ומנלן?

י. 1) מה הוא ההכרח לדחות את הקל וחומר של בר פדא לענין זוממי בן גרושה? 2) אמאי הוצרך עולא למצוא רמז לעדים זוממים מן התורה, והיכן מצא את הרמז, ומדוע דווקא מהתם? 3) מה הם האופנים הנוספים שאין הזוממים נענשים בכאשר זמם, ומדוע?

יא. 1) עד שאמר "עדות שקר העדתי", מה דינו ומדוע? והיכי משכחת לה שרק עד אחד יענש "בכאשר זמם"? 2) המעידים באיש שגירש את אשתו ולא נתן כתובתה והוזמו, כיצד משלמים לו, ומדוע? והאם חייבים אף לשלם לה מה שזממו להפסיד לה מחמת הגירושין, ומדוע?

יב. 1) באר הנידון במלוה לחבירו לעשר שנים האם שביעית משמטתו, והאם יש להוכיח ממתניתין, וכיצד פסקינן? 2) האם שייך שביעית לא תשמט, או שלא יהיה איסור אונאה במקח (פרט), ומדוע? 3) מה ילפינן מדכתיב "קרבה שנת השבע שנת השמיטה", וכיצד ילפינן?

יג. 1) מים שאובין שנפלו למקוה, באיזה אופן פוסלים את המקוה, והאם פסולם מדאורייתא או מדרבנן? והאם באופן שנתערב בהן יין, צבע או חלב, הדין שונה, ומדוע? 2) חבית מים או יין שנפלו לים או לנהר, האם אפשר לטבול במקום הנפילה, ומדוע? ומה דין כיכר תרומה שנפל לאותו מקום (פרט)? 3) המעידים על אחר שחייב מאתיים זוז לחבירו ונמצאו זוממים, מה דינם ומדוע?

יד. 1) באר הנידון האם לוקה ומשלם או דאין לוקה ומשלם, והאם נידון זה הוא רק בקנס או אף בשאר ממון, ומניין? 2) מה דין לאו שאין בו מעשה, ומניין? 3) האם הלאו ד"לא תענה" חשיב לאו שניתן לאזהרת מיתת בית דין?

בהצלחה!

תשובות למבחן סנהדרין קי קיג מכות ב ד

א. (1) על אשתו של און בן פלת נאמר "חכמת נשים בנתה ביתה" ששיכנעה את בעלה דאין לו מה להצטרף עם קורח, דהרי ממה נפשך הוא ישאר התלמיד, והשקתה אותו יין והשכיבה אותו, וישבה על פתח הבית ופרעה שערותיה, וכשבאו עדת קורח לקוראו וראוה בפריצותה, שבו לאחוריהם, ועל ידי כך ניצל. ומאידך, על אשתו של קורח נאמר "ואולת בידה תהרסנה", ששיכנעה את קורח לצאת ולהלחם עם משה בטענה שנטל את כל הגדולה לו ולמשפחת אחיו, ואף שיחק בלוויים ככופתא שגילחם כאילו היו שוטים. (2) עובר בלאו שנאמר "ולא יהיה כקורח ובעדתו". ורב אשי אמר דאף ראוי להצטרע. ומחזיק במחלוקת היינו אפילו בגוונא שאינו הולך להתפייס עם בני מחלוקתו.

(3) לדעת ר' יוחנן, מלבד אהרון וקורח, היו אף מאתיים וחמישים איש מקריבי קטורת. ובמתניתא תנא דאף קורח מכלל החמישים ומאתיים היו. [אמנם בפירוש שני ברש"י מבואר, דכולי עלמא מודו דקורח מלבד המאתיים וחמישים היה, ומאי דאמרין דנשרף, היינו משום דכתיב "ואת קורח".]

ב. (1) נתכנו "חסידי כורתי בריתי עלי זבח" על שם שכתרו ברית עם המקום עלי זבחים. וילפינן מהאי קרא דיש להם חלק לעולם הבא. וכן נתכנו "פדויי ה'" ואף מהתם ילפינן דיש להם חלק לעולם הבא. אמנם ר' יהושע בן קרחה אמר, ד"אספו לי חסידי" קאי אצדיקים שבדורות הבאים, ולדור המדבר אין חלק לעולם הבא, כדכתיב "אשר נשבעתי באפי אם יבואו אל מנוחתי". (2) לדעת ר' עקיבא, אינן חוזרין [אמנם מקצתן חזרו על ידי ירמיה], ואין להם חלק לעולם הבא. ודווקא הם לפי שהיו רשעים גמורים, ולא בנייהם ודורות הבאים. ולדעת ר' אליעזר לבסוף יחזרו. ולדעת ר' שמעון בר יהודה איש כפר עכו, אם ישפרו מעשיהם יחזרו. ולדעת רבי באין הם לעולם הבא. [ועוד פירש רש"י, דקאי אימות המשיח, דלא יזכו לראותבביאת המשיח]. (3) חד אמר משעה שנולד, וחד אמר משעה שסיפר, וחד אמר משעה שנורע אפילו נפל לבסוף, וחד אמר משעה שנימול, וחד אמר משעה שאומר אמן.

ג. (1) לדעת ריש לקיש ישתירו בעולם שלישי של ארפכשד השלישי לשם שהוא שלישי מבני נח הנשארים אחר המבול, כדכתיב "פי שניים בה יכרתו והשלישית יותר בה". ולדעת ר' יוחנן ישתירו שלישי מן העולם, ומסתמא היינו השלישי עם ישראל. ובלישנא אחרינא כתב רש"י, דלר' יוחנן ישתירו כל זרעו של ארפכשד. [ועוד נחלקו ר' יוחנן וריש לקיש ביאור הקרא דשנים ממשפחה, האם הוא כפשוטו, או דשנים מזכים לכל המשפחה]. (2) ילפינן דלעתידי לימות המשיח יעלו רק שניים מס' ריבוא, כדמצינו ביציאת מצרים [דהוקש לביאת הארץ דלבסוף רק שניים מתוך הס' ריבוא שיצאו זכו לעלות]. וכן ילפינן שיהיו עניים ושפלים כימי עלותם מארץ מצרים (רש"י). (3) נאמר כן למשה כשאמר להקדוש ברוך הוא "ומאז באתי אל פרעה לדבר בשמך הרע לעם הזה", דאמר לו חבל שאבדו אברהם יצחק ויעקב שהבטחתי להם את הארץ, ולא עירערו אחר מדותי אף שהוצרכו לקנותה בדמים מרובים מיושבי הארץ, ולא שאלו "מה שמך". ונענש בהא דלא זכה לראות במפלת שלשים ואחד מלכים.

ד. (1) ר' חנינא בן גמלא אמר דמשום שראה למידת ארץ אפיים השתחווה, דהתפלל דיהיה ארץ אפיים אף לרשעים כפי שאמר לו ה' כשעלה למרום. ולדעת רבנן, ראה את המידה "אמת" והתפלל שלא ידון אותם לפי מעשיהם במידת אמת. (2) "רודה את יצרו" היינו הבועט ביצרו וחוזר בתשובה מן העבירה שעבר. "מתגבר על יצרו" היינו דלא רק שחזר מן העבירה, אלא מתגבר ועושה מצוה כנגד. ונאמר עליהם דעתיד הקדוש ברוך הוא להיות להם עטרה. (3) העוברים נידונים בסייף וממונם אבד. ובעינן שיודחו רובה [והחמרת וגמלת ששהתה בעיר ל' יום, שפיר מצטרפין לרוב], והמדיחים יהיו לכל הפחות שניים מיושבי העיר ומאותו שבט, וידיחו בעצמן ולא על ידי שלוחים, ולא יהיו נשים וקטנים. [ואם הודחו מעצמן, הוא ספק בגמ']. ושהעיר לא תהיה בספר.

ה. (1) בעינן עדים והתראה לכל יחיד ויחיד. ולדעת ר' יהודה דנים לסקילה וחובשין, ואם נמצא שרובן עברו, חוזרין ודנים אותם לסייף. ולדעת עולא, דנים וסוקלים, וכשנמצא שרובם עברו דנים השאר בסייף. ולדעת ריש לקיש, מרבים להם בתי דינים כדי שיתברר באותו יום אם רובם עברו, דבכהאי גוונא שפיר יהרגו בסייף אף את הראשונים ולא יצטרכו להלין דינם. [אמנם אין גומרין הדין, אלא בבית דין הגדול, כדכתיב "והוצאת את האיש" איש אתה מוציא לשערך, ואין אתה מוציא את כל העיר לשערך]. (2) נכסי רשעים, אפילו אם אינן בתוכה נשרפין, כדכתיב "ואת כל שללה". ולדעת רב חסדא, הוא רק אם אפשר לקבצם לעיר באותו היום. אבל נכסי צדיקים, רק אם הם בתוכה נשרפין, כדכתיב "ואת כל אשר בה", אבל אם הם חוצה לה אינן נשרפין, כדכתיב "החרם אותה". (3) רחוב הוא סרטיא גדולה שמתקבצין בה אנשי העיר. והיכא דאין לה רחוב, לדעת ר' ישמעאל אינה נעשית עיר הנדחת, ולדעת ר' עקיבא עושין לה רחוב. ואם היה רחובה חוצה לה, כונסין אותו לעיר.

ו. (1) קדשי בדיק הבית, יפדו. וקדשי מזבח שחייב באחריותו, לדעת ר' שמעון חשיב ממון בעלים וחייבים להחרימם, אבל משום כבוד שמים כונסין אותן לכיפה ומאכילין אותן שעורים עד שימותו. ואם אינו חייב באחריותו, לדעת ר' יוחנן נמי כונסין אותן לכיפה, משום זבח רשעים תועבה. ולדעת ריש לקיש מהני לפדותן על ידי מום. ובקדשים קלים אליבא דר' יוסי הגלילי דאמר ממון בעלים הם, נמי כונסין אותן לכיפה. ובמעשר ובכור תמימים כולי עלמא מודו דמותריים, ולרבינא הוא משום דהוי שלל שמים, ולשמואל הוא משום דכתיב "בהמתה". ובעלי מומים, לדעת רבינא מותרים, דיליף מ"בהמתה". ולדעת שמואל הוי שללה ונהרגים. (2) מבואר במתניתין דירקבו, דהואיל וקודש הן, לא מזוללינן להו כולי האי לשורפן. וביאר רב חסדא דאיירי דווקא בתרומה ביד כהן, אבל תרומה ביד ישראל, לא תרקב, אלא תינתן לכהן שלא הודח עמהן. (3) מבואר במתניתין דיגנו. ואיירי דווקא באופן שהעלו את המעשר שני לירושלים, דאי לאו הכי הוי ממון גבוה ושלל שמים מקרי. ואיירי דנפלו מחיצות, דאי לא נפלו מחיצות שרי אפילו באכילה, וכיון דמחיצה לקלוט הוי רק מדרבנן, היכא דנפלו מחיצות לא גזור, ואינן מצילות משום עיר הנדחת.

ז. (1) לר' יוסי הגלילי אף גנות ופרדסים לא תעשה, ולר' עקיבא אינה חוזרת להבנות אלא כמות שהיתה, אבל תעשה גנות ופרדסים. ונחלקו, או האם כלל בעשה ופרט בלא תעשה נמי נדון בכלל ופרט שאין בכלל אלא מה שבפרט, והפרט דלא תבנה עוד הוי פירושא דכלל דהיתה תל עולם. או דבכהאי גוונא אין הפרט פירושא דכלל, אלא אתי למימר דבפרט דלא תבנה הוי לא תעשה. ועוד יש לומר

דנחלקו בפירושו דקרא "לא תבנה עוד", האם אתי למימר דרך כמות שהיתה לא תבנה, או דלשון "עוד" הוי כמו לעולם ועד, דלשום דבר לא תבנה.

(2) תלושים אסורים, אבל מחוברים מותרים, והיינו משום דכתיב "את כל שללה תקבץ אל תוך רחובה", יצאו מחוברים דמחוסרין אף תלישה קודם הקביצה.

(3) מתו כל בניו מאבירם בכורו עד שגוב צעירו, ונענש משום דבנה עיר על שם יריחו. והיינו דנקרא "בית האלי" על שם שעבר על אלתו של יהושע שלא יבנו את יריחו, ואף לא עיר אחרת על שמה של יריחו.

- ח. (1) כיון שאמר אחאב לאליהו, דהשתא קללתו של משה ד"ועצר את השמים ולא יהיה מטר" לא התקיימה, ואפילו שאין תלם שלא העמיד עליו עבודה זרה, יש גשמים מרובים עד שמלכלים הדרכים, מהיכי תיתי שקללתו של יהושע תתקיים, והקפיד אליהו וביקש מהקדוש ברוך הוא את המפתח של גשמים, ועצר את המטר. וכיון שראה הקדוש ברוך הוא דיש צער בעולם, גילגל הדבר שאליהו יבקש אף את המפתח של חיים להחיות את בן האשה בעלת הבית, ויצטרך להחזיר המפתח של הגשמים ויהיה מטר.
- (2) כינהו אבא, והיינו חביבי וגדולי, וכינהו קפדן על שם שהקפיד על אחאב, ואף עליו הקפיד, שאחר שדרש כן לא בא לבית מדרשו שלשה ימים.
- (3) כשיש רשעים, והיינו גנבים. ומאי דכתיב "כי מפני הרעה נאסף צדיק" היינו דקודם שתבוא הרעה נאסף הצדיק.

מסכת מכות

ט. (1) אי אפשר לקיים בהם ממש כאשר זמם, ואפילו הם כהנים, משום דבעינן "כאשר זמם" והם זממו לפסול אף את זרעו, ואת זרעם אין לפסול, דהא "ועשיתם לו" כתיב ולא לזרעו. אבל לוקים. וכתבו התוס' דעל ידי המלקות חשיב קיום של כאשר זמם, ושפיר הוי עדות שאתה יכול להזימה. ואי נמי כתבו התוס', דלא חשיב קיום כאשר זמם בכהאי גוונא, ובעדות בן גרושה לא בעינן עדות שאתה יכול להזימה.

(2) איירי באופן שניכר מתוך המעשה דבשווג היה, דאי לאו הכי, מנין לעדים שהרג בשוגג. ועוד כתבו התוס', דאיירי באופן שאומרים לו שוגג היית והוא שותק, דשתיקה כהודאה. ואם הוזמו אינם גולים, כיון דכתיב "הוא ינוס אל אחת הערים" הוא ינוס ולא עדים זוממים ינוסו. אבל לוקים.

(3) אינם נידונים בשריפה כהבת כהן, אלא בדין הבעל שהוא בחנק אם היא נשואה, או בסקילה אם היא ארוסה. וילפינן לה מדכתיב "כאשר זמם לעשות לאחיו" ולא לאחותו. וכתבו התוס' דאף אם לא העידו על הבעל נידונים בדינו, וילפינן לה מדכתיב "היא באש תשרף" ולא זוממיה. אמנם כתבו התוס' דמתחילה ר"י הסתפק בדין הזוממים היכא דאין מעידין על הבעל.

י. (1) לרש"י ההכרח הוא מעצם דין כאשר זמם, דחזוין דהיכא דנהרג הנידון על פיהם, אינם נענשים בכאשר זמם, וקל וחומר דהיכא דלא נהרג על פיהם שאף הם לא יהרגו. ולתוס' ההכרח הוא מאדם שסוקל את חברו באבנים, דאינו נענש בסקילה אלא בסיף, כל שכן עדים שרק רצו לחייב סקילה, שלא יענשו בסקילה.

(2) הוצרך למצוא רמז לחייב מלקות היכא דאי אפשר לקיים הדין דכאשר זמם. ויליף מדכתיב "והצדיק את הצדיק והרשעו את הרשע וגו' והיה אם בן הכות הרשע", דעל כרחך דאיירי בעדים שהצדיק את הצדיק דמעיקרא דהורשע על ידי העדים הזוממים. אבל מדכתיב "לא תענה" ליכא למילף מלקות, דהא הוי לאו שאין בו מעשה.

(3) היכא שהעידו על שורו המועד של אדם שהרג את הנפש, דהם אינם משלמים כופר, משום דכופרא כפרה, והם ששורם לא הרג אינם צריכים כפרה. וכן היכא שהעידו על אחד שגנב זממו למוכרו בעבד עברי, הם אינם נמכרים, משום דכתיב "ונמכר בגנתו" ולא בזממו.

יא. (1) אינו נאמן לבטל עדותו, משום דרך בהזמה דעימנו הייתם גזרה תורה שמתבטלת העדות. [אמנם מכל מקום הודאת בעל דין איכא הכא, וחייב לשלם]. והיכא שבא ואמר העדנו והוזמנו בבית דין פלוני וחוייבנו ממון, הוא שהודה משלם, אבל חבירו אינו משלם.

(2) משלמים לו דמי כתובה שרצו להפסיד ממנו, אמנם אין צריך לשלם את כל מחיר הכתובה, משום דאף קודם שגירשה אינה שוה ככל שוויה משום דעומדת בספק שמא כן תגבה כתובתה. ונחלקו רב חסדא ור' נתן בצורת השומא. דרב חסדא אמר דשמין בבעל, והיינו דאומדין כמה יתן אדם לבעל על זכות כתובתו דשמא תמות אשתו וירשנה בעלה, וכן ישלמו הזוממין. ור' נתן סבר דשמין באשה, וביאר רש"י דמנכים את השיעור טובת הנאה שיש לאשה בכתובה זו שיכולה למכור זכות ספיקה. והתוס' ביארו, דמשערים כמה יתן הבעל לאשתו כדי שתמכור לו הכתובה, ואת היתרה ישלמו הזוממין. [ורש"י ביאר בדרך נוספת, דנחלקו רב חסדא ור' נתן האם שמים בנכסי הבעל, או בקרקע שייחד לה לכתובתה]. ורב פפא הוסיף, דאת הנכסי מילוג אין חייבים לשלם לו, דיכולים לומר דלא ידעו מהנכסי מילוג. ולאשה אין חייבים לשלם את השאר כסות ועונה שזממו להפסיד לה, דמיירי, דשויים כשיעור המעשה ידיים שנתנו לה. ועוד כתבו התוס', דאיירי באומרת גרשתני, דאף דאינה נאמנת משום דאיכא עדים, מכל מקום שאר כסות ועונה אין לה.

יב. (1) האם מכיון דבשנת השבע אף לא משום שמיטה אינו גובה, כיון דלא שלמו הי' שנים שהלווה, לא קרינן ביה "לא יגוש", או דלמא דכיון דלבסוף אתי לידי "לא יגוש", שביעית משמטתו. וממנתיתין דקתני דאיכא חיוב תשלומים היכא דהלווה ל' שנים, ליכא ראייה מידי, דיש לומר דאיירי דמסר שטרותיו לבית דין, או הלווהו על המשכון. וכתבו התוס', דהלכה דאין שביעית משמטתו.

(2) באופן שמסר שטרותיו לבית דין, או דיש לו משכון, כיון דלא קרינן ביה לא יגוש דאינו תובע כלום, אין שביעית משמטתו. וכן היכא דהתנה שהשביעית לא תשמט, מהני למאן דסבר מתנה אדם על מה שכתוב בתורה, אמנם מהני רק אם יתנה שלא ישמטנו, אבל אם יאמר על מנת שלא תשמטני שביעית, לא מהני, דהא על כורחו השביעית משמטתו. וכן לענין אונאה, מהני רק אם יאמר על מנת שימחול אונאתו, אבל אם יאמר על מנת שאין בו אונאה, לא מהני, דהא על כורחו דיש אונאה.

(3) ילפינן דסתם הלואה היא שלושים יום, לא שנא מלוה בשטר ולא שנא מלוה על פה, וילפינן לה מדכתיב "שנת השבע שנת השמיטה" דמבואר דמלבד שנת השבע, איכא נמי שנת שמיטה, והיינו ל' יום דסתם הלואה, דל' יום בשנה נחשבים שנה.

יג. (1) אם נפלו ג' לוגין מים שאובין למקוה, פסלוהו מדרבנן. ואם נתערב בהן יין, כיון דהשתא חמרא מזיגא מקרי, סבר ר' יוחנן בן נורי דאזלינן בתר המראה ואין פוסלין, דדוקא מים פוסלין. אבל אם נפל לתוכן צבע, דמיא דצבעא מקרי, פוסלין את המקוה. וכן הדין אם נפל לתוכן חלב, דאין משנה את מראה המים. ולדעת ר' חיא, אף בנתערב בהם יין, פוסלין, מלבד היכא דהיין השלימם לג' לוגין. ורב פפא הסתפק בדעת רבנן דברייתא, האם כדי לפסול המקוה בעינן גם שיעור וגם מראה, או דלרבנן הכל תלוי בשיעור.

(2) אם נפלו לים, אי אפשר לטבול במקום הנפילה, דחיישינן לג' לוגין שאובין במקום אחד. וביאר רש"י דהבא במים שאובין נפסל לתרומה. והתוס' כתבו, דאי משום שאובין, הרי מהני השקה, אלא איירי דדוקא בנפל יין [לבן שאינו ניכר במים] דלא מהני לו השקה. ואם נפל כיכר של תרומה לאותו מקום שטבל בו האדם, הכיכר טמא, משום דהאדם הטמא שטבל שם טימא ליין שעומד שם. אבל אם נפל לנהר אין לחוש שנשארו במקומם, דהא מי הנהר זורמים הם.

(3) לדעת ר' מאיר, לוקה ומשלם משום דאין השם המביא לידי מלקות מביא לידי תשלומים. וביאר רש"י, דהמלקות הם משום לא תענה, והתשלומים הם משום כאשר זמם. והתוס' ביארו, דלממון לא בעינן אזהרה, ושפיר לוקין על הלאו דלא תענה, דסתם אזהרה דלאו למלקות אתא. ולדעת חכמים, משלמים ואין לוקין, דהא כדי רשעתו כתיב, דמשום רשעה אחת אתה עונשו ולא משום שתי רשעיות.

יד. (1) לדעת רבנן, אין לוקה ומשלם, דעלה קאי "כדי רשעתו" דאין עונשין משום שתי רשעיות. ור' מאיר סבר דכיון דעדים זוממים קנסא הוא, ילפינן להו מקנס דמוציא שם רע דלוקה ומשלם. וכתבו התוס' דאחר דבעדים זוממים לוקה ומשלם, לאו דדוקא בקנס לוקה ומשלם, וכדמוכח מחוסם פרה ודש בה דלר' מאיר נמי לוקה ומשלם. והיינו משום, דכדי רשעתו בעדים זוממים כתיב, וכיון דבעדים זוממים לוקה ומשלם, על כרחך דכדי רשעתו למלקות ולמיתה אתא. ומאידך רבנן, אף בקנס לא ילפינן ממוציא שם רע, דהא כתיב להדיא כדי רשעתו.

(2) לדעת ר' יהודה לוקין עליו, דילפינן צד שוה מעדים זוממים ומוציא שם רע דלוקין אף על לאו שאין בו מעשה. ור' עקיבא סבר דאין לוקין עליו, ומעדים זוממים ומוציא שם רע ליכא למילף, משום דהוי קנס. וכן יש פירכא דיש בהן צד חמור, דתרווייהו חמורים משאר המלקויות, וכן דבתרווייהו מחמת דיבורם לוקה. ור' יהודה צד חמור לא פריך, ועדים זוממים לא חשיב דלוקין מחמת הדיבור, דהא בדיבורא איתעביד מעשה.

(3) כתבו התוס', דלמאן דיליף מיניה אזהרה לכאשר זמם, חשיב לאו שניתן לאזהרת מיתת בית דין, ושאיני הכא דאיכא קרא דלוקה.